

תת"ע 9128/01/14 - מדינת ישראל נגד אדם סיידוף

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

17 יוני 2014

תת"ע 9128-01-14 מדינת ישראל נ' סיידוף

לפני כב' השופטת מרים קסלסי
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אדם סיידוף

הנאשם

גזר דין

העבירה והעבר התעבורתי של הנאשם

הנאשם הורשע על סמך הודאתו בביצוע עבירת נהיגה בשכרות מכוח סירובו להיבדק במכשיר הינשוף. הנאשם בן 31 נעדר עבר פלילי, נוהג משנת 2000 ולחובתו עבירת מהירות אחת משנת 2006.

חומרת העבירה של נהיגה בשכרות

אין צורך להכביר במלים אודות חומרתה של עבירת הנהיגה בשכרות, על הסכנה הצפויה למשתמשים בדרך מנהג שיכור. די אם אפנה לדבריו של כב' השופט ס' ג'ובראן רע"פ 2508/11 סמולנסקי נ' מדינת ישראל (מיום 31.03.11) וכך אמר:

"כידוע, נהיגה במצב של שכרות מסכנת את חייהם של הנוהגים בכביש והיא מהווה גורם מרכזי למספרן הרב של תאונות הדרכים. לכן, יש לנקוט במדיניות ענישה מרתיעה ולהעניש בחומרה נהגים הנתפסים כאשר הם נוהגים בשכרות... 'נהיגה במצב שכרות היא עבירה המסכנת לא רק את הנהג פורע החוק אלא את הנוסעים עימו ואת המכוניות שבקרבתן הוא נוסע. נהג אשר מוכן לנהוג במצב של שכרות צריך לדעת, כי באם ייתפס, צפוי הוא להיענש בחומרה רבה".

ראה גם רע"פ 1392/09 אבנילוב נ' מדינת ישראל (מיום, 05.03.09) וכן רע"פ 8135/07 גורן נ' מדינת ישראל (מיום, 11.02.09) ורע"פ 5456/11 שנור נ' מדינת ישראל (מיום, 25.07.11) שם כונתה הנהיגה בשכרות כמכונת מוות נעה וכפצצה מתקתקת העלולה להפיל חללים בציבור המשתמש בדרכים. דברים דומים נאמרו גם בע"פ 3638/12 וקנין נ' מדינת ישראל (מיום, 6.6.12) מפי כב' הש' א' רובינשטיין.

עוד נאמר בהלכה הפסוקה כי יש להתייחס למי שסירב להיבדק כנהג הנחזה להיות שיכור ברמה גבוהה. ראו ע"פ 71608/01 יצחק אלבו נ' מדינת ישראל מיום 29/9/02 שם נאמר כדלקמן:

"מי שמסרב להבדק, איננו יכול להבנות מהטענה כי יתכן שמדובר בחריגה מועטת בלבד מן המותר בעניין רמת האלכוהול שבדמו".

מתחם הענישה

מתחם הענישה בתחום עבירת הנהיגה בשכרות נע בין עונש פסילת המינימום בן שנתיים ימים הקבוע בחוק (בסעיף 39 א לפקודת התעבורה), ועד שלוש שנים ויותר, מיקומו של הנאשם במתחם הענישה תלוי ברמת השכרות האם לוותר לה עבירת תעבורה נוספת, תדירות ביצוע העבירה, נסיבות הנאשם, נסיבות ביצוע העבירה ובשאלה האם הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה אם לאו.

בשל החומרה הרבה שמייחס בית המשפט העליון לעבירה זו, נאמר לא אחת על ידו ובעקבותיו גם על ידי בתי משפט מחוזיים, כי אין מקום לחרוג מעונש המינימום, אלא בנסיבות מיוחדות וקיצוניות, שאינן קשורות להיות הנאשם אדם נורמטיבי או היותו בעל עבר תעבורתי מקל.

ראה

אחת הדוגמאות הבודדות בהן אושרה חריגה מעונש המינימום היתה כאשר הנאשם זוכה בבית משפט תעבורה מעבירה זו, הורשע על ידי ערכאת הערעור, התיק הוחזר לבימ"ש לתעבורה, הנאשם נדון ל-12 ח' פסילה והמדינה ערערה על קלות העונש. בין לבין הספיק הנאשם לרצות 12 חודשי פסילה. **ראו עפ"ת (ת"א) 53845-06-11 מדינת ישראל נ' אור קלמן** כב' הש' רענן בן יוסף אומר:

"אסכים כי בנסיבות אלה, יש נסיבות מיוחדות המצדיקות הפחתה מעונש פסילת המינימום" אך לא ל-12 חודשים והוא מעלה את תקופת הפסילה ל-18 חודשים.

רשות ערעור לעליון נדחתה. כב' הש' ס. ג'ובראן מסכים עם ביהמ"ש המחוזי (רע"פ 7772/11)

טיעוני הצדדים לעונש

המאשימה מבקשת להשית על הנאשם פסילה ל-3 שנים, פסילה על תנאי וקנס. לטענתה, חומרה יתירה יש לייחס להתנהגות הנאשם שכן הנאשם כבאי במקצועו, העוסק בהצלת חיים, ובהיותו כך מצופה ממנו לנהוג אחרת ולא לבצע עבירה המסכנת את הציבור.

מנגד, ב"כ הנאשם מבקש לזקוף לזכות הנאשם את עבודתו הברוכה והטובה במסגרת מערך כיבוי האש. עוד טען כי סירובו של הנאשם לבצע את הבדיקה נבע מחשש שלא יוכל לנשוף עקב ניתוח לקיצור קיבה שעבר - נימוק זה אינו מקובל עלי - היה עליו לנשוף כמיטב יכולתו וכפי שנאמר בדיונים הקודמים שקדמו לכפירתו, הקשר בין קיצור קיבה ליכולת נשיפה לא ברור כלל ולא גובה באמצעות חוות דעת רפואית.

כאמור, הנאשם עובד לפרנסתו כראש מדור מנהלה ולוגיסטיקה בכבאות והצלה, ובמסגרת תפקידו נוהג הנאשם ברכב השייך לכיבוי והצלה (הנאשם הבהיר היום כי מדובר בכל מיני רכבים מסוגים שונים שברישיון נרשם כי שייך לכיבוי והצלה), הוא משמש יד ימינו של מפקד התחנה ומתחלק עמו בתורנויות.

ביום 08/05/14 הופיע בפני מעסיקו של הנאשם מר דובצ'ק יצחק אשר תיאר את מעלותיו של הנאשם בעבודתו. לדבריו רק הוא והנאשם עברו הכשרה מתאימה לתפקיד אותו מבצע הנאשם והכשרה זו ארוכה. הנאשם משמש כתומך לחימה ללוחמי האש (הכבאים) ומביא להם ציוד נוסף לזירת האש.

הסנגור טען כי הנאשם עלול למצוא עצמו מחוסר פרנסה. לטענה זו יש להתייחס בערבון מוגבל, בהתחשב בכך שעובדי כיבוי אש הם עובדי מדינה לכל דבר וענין, זכויותיהם מעוגנים בהסכמים קיבוציים ולהגנתם עומד ועד עובדים. בהתחשב בהיות הנאשם עובד כה מוכשר המשרת מזה שנים במערך הכבאות לשביעות רצון מפקדיו, אני מאמינה כי תימצא לו עבודה חילופית.

הסנגור ביקש לפסול פסילה קצרה החורגת מעונש המינימום ולחילופין לסייג הפסילה כך שיוכל להמשיך ולנהוג ברכב השייך לכיבוי האש ואשר צמוד אליו. בנוסף הסכים הנאשם לבצע של"צ בתמורה לחודשי פסילה.

כפי שציינתי לעיל, לא ניתן לחרוג מעונש המינימום אלא בנסיבות מיוחדות ואלו לא קיימות במקרה זה. אמנם מדברי מפקדו התרשמתי כי פסילת רישיון הנאשם תכביד עליו עד מאוד וכי השירות החיוני לציבור עלול להיפגע זמנית עד להכשרת אחר, בעקבות פסילת רישיונו של הנאשם, אולם לכך ניתן למצוא פתרון ולו חלקי, בדרך של סיוג פסילה לתקופה מוגבלת, כפי שיפורט להלן.

סיוג הפסילה

באופן עקרוני רשאי בית המשפט על פי **סעיף 36 א' לפקודת התעבורה** להורות כי הפסילה לא תחול לגבי נהיגת רכב מסוים או סוג מסוים של רכב, אך זאת בנסיבות מיוחדות שיפרש.

בעפ"א (חי') 124/08 פדידה נ' מדינת ישראל מיום 08.09.08, ביאר כב' הש' סעאב מה הם הקריטריונים והשיקולים שיש לשקול בעת בחינת הבקשה: מסוכנות, משך תקופת הפסילה, האם הסיוג ירוקן מתוכן את עונש הפסילה והאם הסיוג מתוחם מבחינת זמן ומקום. הוא הדגיש כי נזק כלכלי לבדו - טענה נפוצה בפי הנאשמים, אינו מצדיק את הסיוג.

במקרה שבפני ראיתי לנכון לסווג את הפסילה לרכב כיבוי וחילוץ לתקופה קצרה של 6 החודשים **הראשונים** של הפסילה, וזאת על מנת לאפשר למערך הכבאות למצוא תחליף הולם לעבודת הנאשם. סיוג לכל תקופת הפסילה מאיינת את עונש הפסילה ואין מקום להיעתר לבקשה כזו.

לו היה מדובר בסיוג לגבי כלי עבודה כגון מלגזה, טרקטור, מחפרון וכיו"ב, אשר מהירות נסיעתם נמוכה ופעילותם רוב הזמן בשטחי עפר, או רכב טיפולי בתוך מתחם סגור, לא הייתי מהססת להיענות לה, גם אם השיקול הכלכלי היה השיקול היחיד.

במקרה הנוכחי, נעניתי לבקשת סיוג אם כי מוגבלת בזמן, מתוך התחשבות גם באינטרס הציבורי, בשל מקום עבודתו של הנאשם.

לעניין המרת עונש הפסילה בעבודות של"צ, הרי שלא ניתן לעשות זאת לגבי עונש הפסילה המינימאלי הקבוע בחוק, והיות שתקופת הפסילה שגזרתי קרובה למינימום, אין כל טעם בדבר.

גזר הדין

לאור האמור, ולאחר ששקלתי את חומרת העבירה של נהיגה בשכרות מכח סירוב להיבדק, עברו התעבורתי של הנאשם, נסיבותיו האישיות והודאתו בביצוע העבירה, (שאגב נעשתה לא בהזדמנות הראשונה, אלא במועד שנקבע להוכחות), אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

1. **לפסילה מלקבל ו/ או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 25 חודשים, בניכוי חודש פסילה מנהלית ובסה"כ ייפסל ל-24 חודשים.** הנאשם יפקיד את רישיונו במזכירות ביהמ"ש לא יאוחר מיום 01.09.14. הפסילה תסוייג כך שבמהלך 6 החודשים הראשונים, יותר לנאשם לנהוג ברכב שברישיונו נרשם רכב כיבוי והצלה, במסגרת עבודתו בלבד ובימים א-ו'.

בתום ששת החודשים, תחול הפסילה על כל סוגי כלי הרכב. **דחיית מועד ריצוי העונש מאריכה אף היא את תקופת ההסתגלות של הנאשם ושל מקום עבודתו.**

הוסבר לנאשם כי חובתו להפקיד את רישיונו במזכירות ביהמ"ש שאם לא כן, מחד יהא פסול מלנהוג ומאידך תקופת הפסילה לא תיחשב אלא מיום הפקדת הרישיון. הנאשם מוזהר שהעונש המקובל על נהיגה בפסילה הוא מאסר בפועל.

6 חודשים לפני תום תקופת הפסילה יוכל הנאשם לגשת לבחינות משרד הרישוי על מנת להיערך לקראת חידוש רישיונו.

2. **לתשלום קנס בסך 500 ₪** אשר ישולם בתשלום אחד עד לא יאוחר מיום 1/9/14. הפחתתי את סכום הקנס, בשל מכירת רכבו הפרטי של הנאשם בהפסד, כפי שנטען על ידי סנגורו.

3. **לפסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 11 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים. זכות ערעור בתוך 45 ימים.**

ניתן היום, י"ט סיוון תשע"ד, 17 יוני 2014, במעמד הנוכחים

מזכירות תשלח גזר הדין בפקס לצדדים ותוודא קבלתו אצל הסנגור.